

ذخیره‌گاه زیستکره ارومیه

تاریخ اعلام: ۱۹۷۶ میلادی

مساحت: ۵۷۰۰۰۰ هکتار

موقعیت: حوزه آبریز دریاچه ارومیه در ناحیه کوهستانی شمال غربی ایران و در محدوده استان آذربایجان غربی و شرقی واقع شده است.

طبقه‌بندی حفاظتی: این دریاچه و جزایر اطراف آن که از سال ۱۳۴۶ تحت حفاظت بود، در سال ۱۳۵۴ به پارک ملی ارتقا یافت و در همین سال در فهرست تالاب‌های بین‌المللی کنوانسیون رامسر و شبکه جهانی ذخیره‌گاه‌های زیست‌کره یونسکو نیز ثبت شد.

خصوصیات اکولوژیکی: ذخیره‌گاه زیست‌کره دریاچه ارومیه که یکی از زیستگاه‌های بسیار مهم پرندگان مهاجر آبی به شمار می‌آید، بزرگترین پارک ملی کشور است و بارندگی سالیانه ۴۰۰ تا ۶۰۰ میلی‌متر، دمای ۱۷- تا ۳۶ درجه سانتیگراد و دامنه ارتفاعی ۱۲۷۴ تا ۱۳۵۰ متر منطقه را دارای اقلیم نیمه خشک معتدل نموده است. متوسط و بیشینه عمق دریاچه به ترتیب ۴/۵ و ۱۳ متر می‌باشد.

آب دریاچه فوق‌العاده شور است و غلظت نمک موجود در آن افزون بر ۲۰۰ ds/m است و با توجه به شرایط و فصول سال تغییر می‌کند

شوری زیاد آب، تنها امکان زیست میگوی آرتمیا و جلبک‌ها را در دریاچه فراهم آورده است.

مهم‌ترین گونه‌های گیاهی جزایر عبارت است از: بنه، بادام، ارس، داغداغان، زالزالک، درمنه، ریش بز.

منطقه شامل ۱۰۲ جزیره بزرگ و کوچک می‌باشد

ویژگی‌های منطقه:

- وجود جزایر ۹ گانه به عنوان یکی از معدود زیستگاه‌های زادآوری پرندگانی چون فلامینگو و پلیکان و کفچه نوک
- حضور بیش از ۱۱ گونه در معرض خطر انقراض و تحت حمایت از نظر قوانین ملی کشور
- وجود مناظر و چشم‌اندازهای برجسته
- بهترین و امن‌ترین زیستگاه گوزن زرد ایرانی
- حضور گونه منحصر به فرد آرتمیا اورمیا
- توان تحقیقاتی و آموزشی مناسب به دلیل بکر و دست نخورده بودن منطقه
- حضور گونه‌های متنوع حیات وحش جانوری و گیاهی
- بزرگترین بانک ژن طبیعی کشور
- توان تفریحی به دلیل داشتن سواحل و مناظر و چشم‌اندازهای بی‌بدیل و خواص درمانی لجن و آب دریاچه آن